ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Δεκεμβρίου 1972 *

Στην υπόθεση 44/72,

που έχει ως αντικείμενο την αίτηση του Arbeitsgericht της Rheine προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Pieter Marsman, Deuringerstraat 161, Hengelo, Κάτω Χώρες,

ενάγοντα της κύριας δίκης,

και

M. Rosskamp, 4432 Gronau, Beckerhookstraße 84, Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας,

εναγόμενης της κύριας δίκης,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και του άρθρου 7 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 1968, περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ 05/01, σ. 33),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Monaco (πρόεδρο τμήματος), πρόεδρο, P. Pescatore, πρόεδρο τμήματος, A. M. Donner, A. Trabucchi, J. Mertens de Wilmars (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

γενικός εισαγγελέας: K. Roemer
γραμματέας: A. Van Houtte

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 15ης Μαΐου 1972 που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 10 Ιουλίου 1972, το Arbeitsgericht της Rheine υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος, (προδικαστικό) ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 48 αυτής της Συνθήκης και του άρθρου 7 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου της 15ης Οκτωβρίου 1968 περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων στο εσωτερικό της Κοινότητας (ΕΕ 05/01, σ. 33).

2 Κατά το άρθρο 48 της Συνθήκης, η ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας.

Κατά το άρθρο 7 του κανονισμού 1612/68, ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στο έδαφος των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγενείας του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχολήσεως και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση, αν έχει καταστεί άνεργος, (άρθρο 7, παράγραφος 1), αλλά πρέπει να απολαύει των ίδιων κοινωνικών και φορολογικών πλεονεκτημάτων με τους ημεδαπούς εργαζομένους (άρθρο 7, παράγραφος 2).

3 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η κύρια δίκη αφορά το ζήτημα αν εργαζόμενος ολλανδικής ιθαγενείας, απασχολούμενος σε γερμανική επιχείρηση και θύμα εργατικού ατυχήματος στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας που είχε ως συνέπεια ανικανότητα άνω του 50%, απολαύει της ειδικής προστασίας κατά των απολύσεων που θεσπίζεται από την παράγραφο 14 του νόμου της

16ης Ιουνίου 1953 περί βαρέως αναπήρων, εφόσον πληροί τις προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται το ευεργέτημα αυτής της προστασίας, εκτός από το ότι δεν κατοικεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, προϋπόθεση που απαιτείται μόνο για τους αλλοδαπούς εργαζομένους και όχι γι' αυτούς που έχουν γερμανική ιθαγένεια.

Το ερώτημα λοιπόν που υπέβαλε ο εθνικός δικαστής αφορά το ζήτημα αν η απαγόρευση (δυσμενούς) διακρίσεως, που αναφέρεται στο άρθρο 48 της Συνθήκης και στο άρθρο 7 του κανονισμού 1612/68, αφορά επίσης την ειδική προστασία κατά των απολύσεων, την οποία ένα κράτος μέλος παρέχει, για ειδικούς λόγους κοινωνικού χαρακτήρα, μόνο σε ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων.

4 Για να εξασφαλίσει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, που είναι ουσιώδης για την κοινή αγορά, το άρθρο 48 της Συνθήκης προβλέπει την κατάργηση κάθε διακρίσεως λόγω ιθαγενείας μεταξύ των εργαζομένων, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας. Αυτή η διάταξη υπόκειται μόνο στις επιφυλάξεις που περιοριστικά προβλέπονται στην παράγραφο 3 σχετικά με τη δημόσια ταξη, τη δημόσια ασφάλεια ή τη δημόσια υγεία.

Η κοινοτική ρύθμιση στον τομέα του κοινοτικού δικαίου, θεμελιώνεται επί της αρχής, κατά την οποία το δίκαιο κάθε κράτους μέλους πρέπει να εξασφαλίζει στους υπηκόους των άλλων κρατών μελών, οι οποίοι απασχολούνται στο έδαφός του, το σύνολο των πλεονεκτημάτων που αναγνωρίζει στους δικούς του υπηκόους. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η απαγόρευση (δυσμενούς) διακρίσεως που εξαγγέλλει το άρθρο 48, αφορά επίσης την κοινωνική προστασία που η νομοθεσία ενός κράτους μέλους παρέχει, για λόγους κοινωνικού χαρακτήρα, σε ειδικές κατηγορίες εργαζομένων.

5 Το άρθρο 7 του κανονισμού 1612/68, αναφέροντας ρητά την απόλυση μεταξύ των όρων εργασίας και απασχολήσεως, των οποίων απολαύουν εξίσου οι εργαζόμενοι από άλλα κράτη μέλη και οι ημεδαποί εργαζόμενοι, εξασφάλισε απλώς την ορθή εφαρμογή του άρθρου 48.

Απ' αυτό συνάγεται ότι αυτή η διάταξη αφορά επίσης τις ειδικές προϋποθέσεις ιδίως της απολύσεως, των οποίων ενδεχομένως απολαύουν ειδικές κατηγορίες ημεδαπών εργαζομένων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

έχοντας υπόψη τα διαδικαστικά έγγραφα,

αφού άκουσε την έκθεση του εισηγητή δικαστή, τις προφορικές παρατηρήσεις του ενάγοντα της κύριας δίκης, της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της Κυβερνήσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της Κυβερνήσεως της Ιταλικής Δημοκρατίας, καθώς και τις προτάσεις του γενικού εισαγγελέα,

έχοντας υπόψη τη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητος και ιδίως τα άρθρα 48 και 177, τον κανονισμό 1612/68 του Συμβουλίου και ιδίως το άρθρο 7, το πρωτόκολλο περί του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, ιδίως το άρθρο 20 και τον κανονισμό διαδικασίας του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με Διάταξη της 15ης Μαΐου 1972, το Arbeitsgericht της Rheine, αποφαίνεται:

Η απαγόρευση (κάθε) διακρίσεως όσον αφορά τους όρους απασχολήσεως και εργασίας που εξαγγέλλει το άρθρο 48 της Συνθήκης και το άρθρο 7 του κανονισμού 1612/68 του Συμβουλίου, αφορά επίσης την ειδική προστασία, ιδίως κατά των απολύσεων, που η νομοθεσία κράτους μέλους παρέχει σε ειδικές κατηγορίες εργαζομένων για λόγους κοινωνικού χαρακτήρα.

Monaco Pescatore Donner

Trabucchi Mertens de Wilmars

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1972.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο πρόεδρος
R. Monaco